

hændte aldrig mer, at nogen af Byens Borgere undlod at hilse ham, i hvert Fald ikke, naar han var i Ornat.

*

*

*

Det var under den videre Udvikling af disse Forhold, at Befrielsens Time endelig slog for Peter Andreas. Takket være den gamle Matematiklærers indtrængende Forestillinger hos Faderen havde denne omsider indvilliget i at lade ham rejse til Hovedstaden for at studere ved det polytekniske Institut. Han var nu seksten Aar.

En smuk Høstaften, da den ugentlige Passagerbaad langsomt dampede ud gennem Fjordens endnu lige tilgroede Krumninger paa Vej til København, stod Peter Andreas henne i Agterstavnen med en Taske over Skulderen og saae tilbage imod Byen, der tegnede sig bestandig mørkere mod den gulrøde Aftenhimmel. Løsrivelsen fra Hjemmet havde ikke kostet ham Taarer. Selv Afskeden med Moderen var gaaet for sig uden større Sindsbevægelse. Og dog, som han nu stod der i sin nye, skræddersyede Dragt, med en Hundrededalerseddél indsyet i Foret paa sin Vest, og saae Byens Tagvrimmel og Kirkens tunge Murstenstaarn svinde bort mod den lysende Himmelrand, greb Benaelsen ham, og der rørte sig en Følelse af Taknemlighed i hans Bryst. Han syntes nu selv, at han ikke havde faaet sagt Hjemmet og Forældrene Farvel paa rette Maade, og han ønskede næsten, at han kunde vende om og tage Afsked endnu engang. Om det saa var den fjerne Lyd af Kirkens Aftenklokke, der bares ud til ham over Engene som Hjemmets sidste Hilsen og Advarsel, saa vakte den nu kun hans forsonlige Følelser.

Denne let bevægede Stemning holdt sig hos ham den første Tid under Opholdet i København. Den forstærkedes endda, efterhaanden som han blev et Bytte for den særegne Forladthedsfølelse, der i Begyndelsen knuger Provinsboeren i den store By med dens lutter fremmede og ligegyldige Ansigter. Han kendte ikke et Menneske i København. Ingen af hans Skolekammerater